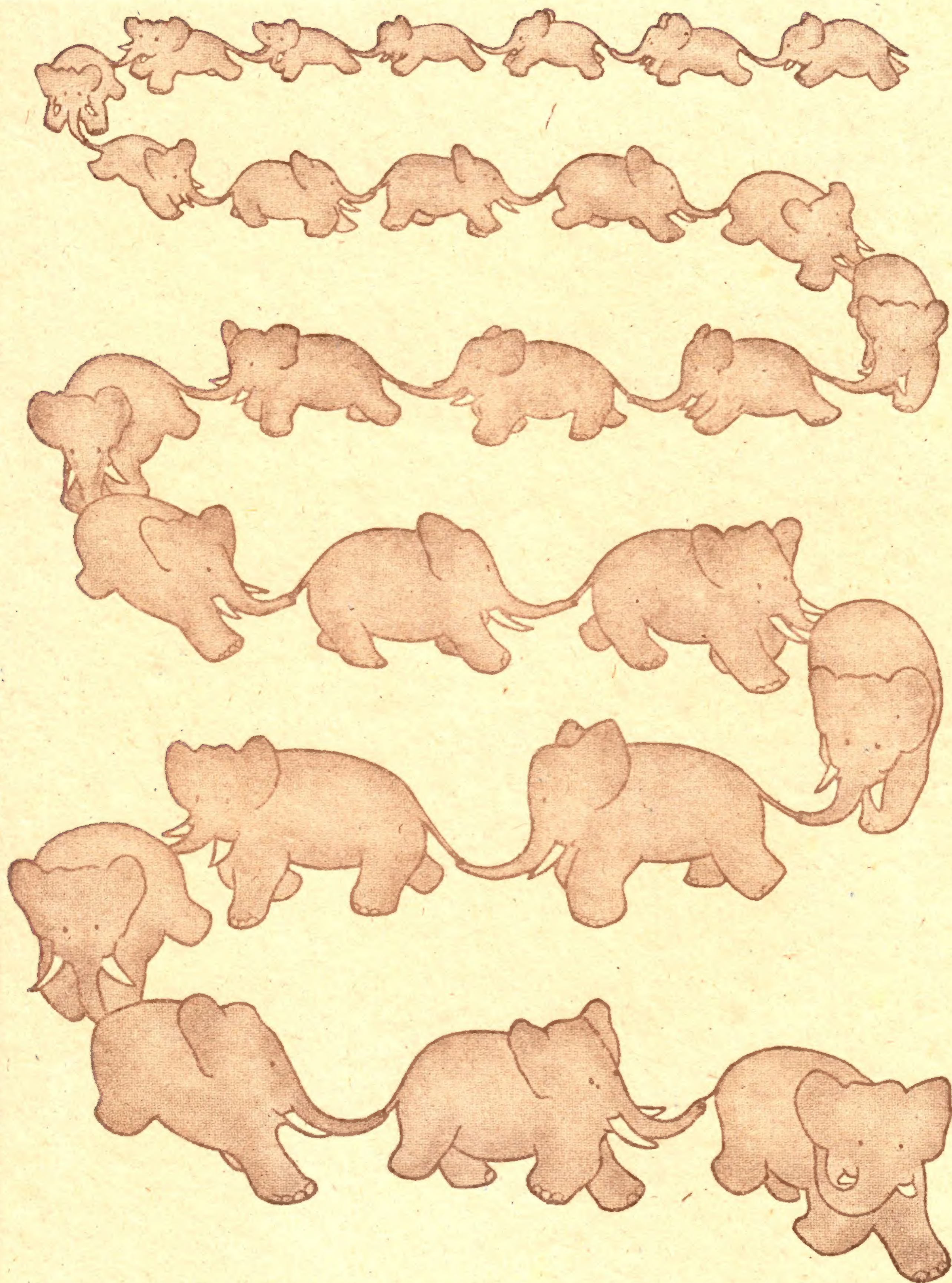
DE REIS VAN BABAR

Jean de Brunhoff

DE REIS VAN BABAR

Uit het Frans
vertaald door
Henk Cornelissen

Ad. M. C. Stok
Zuid-Hollandsche Uitgevers Mij.
Den Haag.

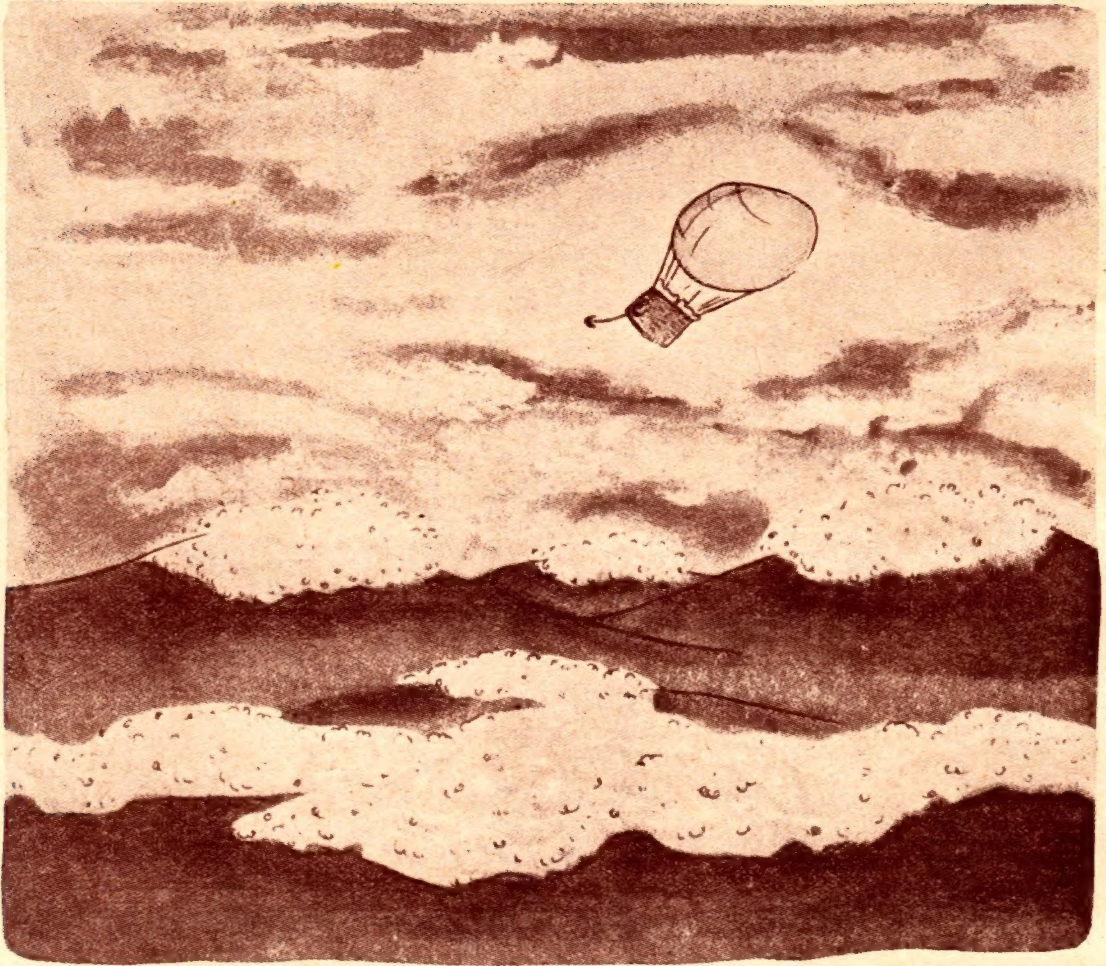
Babar de jonge koning der olifanten,
en zijn vrouw, koningin Christientje,
zijn zojuist per luchtballon vertrokken
om hun huwelijksreis te maken.
« Tot weerziens! Tot spoedig! »
roepen de olifanten,
terwijl zij zien hoe de ballon steeds kleiner wordt.
Arthur, het neefje van Babar,
zwaait nog steeds met z'n muts.
De oude Cornelius, die de baas is
zolang de koning weg is, denkt ongerust:
« Als hun maar geen ongeluk overkomt! »

Nu is Olifantenland ver weg.
Geruisloos glijdt de luchtballon voort langs de hemel.
Babar en Christientje kijken naar het landschap.
Wat een prachtige reis!
Het is lekker weer. Het waait bijna niet.
Daar is de zee, de grote blauwe zee....

Nu is Olifantenland ver weg.
Geruisloos glijdt de luchtballon voort langs de hemel.
Babar en Christientje kijken naar het landschap.
Wat een prachtige reis!
Het is lekker weer. Het waait bijna niet.
Daar is de zee, de grote blauwe zee....

Wanneer de wind hen boven volle zee heeft gedreven,
wordt de ballon plotseling
door een vreselijke storm
overvallen!
Babar en Christientje beven
en klemmen zich uit alle macht
aan de rand van het schuitje
vast.

De ballon staat op het punt in het water te storten
als
een laatste windstoot hem
door een zeldzaam toeval
op een eiland werpt,
waar hij leegloopt en slap ineenzakt.
« Ben je niet gewond? »
vraagt Babar aan Christientje.
« Nee? Ha, welnu,
dan zijn wij gered! »

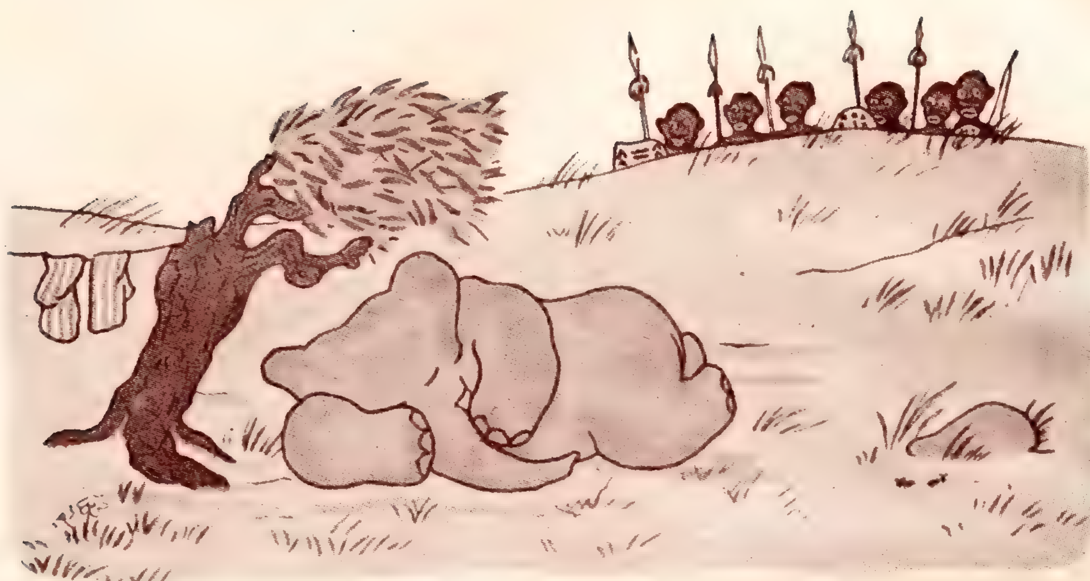

Zij laten de vernielde ballon op het strand liggen
en gaan met hun rugzakken op weg om
een schuilplaats te zoeken.
Zodra ze een rustig hoekje gevonden hebben,
trekken zij hun doorweekte kleren uit.
Christientje hangt deze over een touwtje om te drogen.
Babar legt een vuurtje aan
en maakt het ontbijt gereed.

Babar en Christientje maken het zich gemakkelijk.
Zij hebben hun tent opgezet
en smullen,
gezeten op grote stenen,
van de heerlijke rijstepap,
die net goed gaar is en lekker zoet.
«Het is nog zo kwaad niet op dit eiland,»
zegt Babar

Doch als Babar na het ontbyt
de omgeving verkent
en Christientje,
die alleen is achtergebleven,
vast in slaap ligt,
wordt zij onverhoeds ontdekt door
de bewoners van het eiland,
wrede en woeste kannibalen.
„Wat is dat voor een groot beest?
Zo een hebben wij er nog nooit gezien!"
zeggen zij tegen elkaar.
„Maar het zal wel een lekker vet boutje zijn.
Laten wij er stilletjes op af gaan
en het vangen terwijl het slaapt!"

De kannibalen zijn er in geslaagd
Christientje te binden met het touwtje,
waarover zij de kleren droogde
Enkelen dansen van blijdschap,
anderen vermaken zich met de gestolen kleren.
Christientje zucht bedroefd,
want zij verwacht niet anders
dan dat zij zal worden opgegeten.
Zij ziet Babar nog niet,
die juist op tijd komt
om haar te redden.

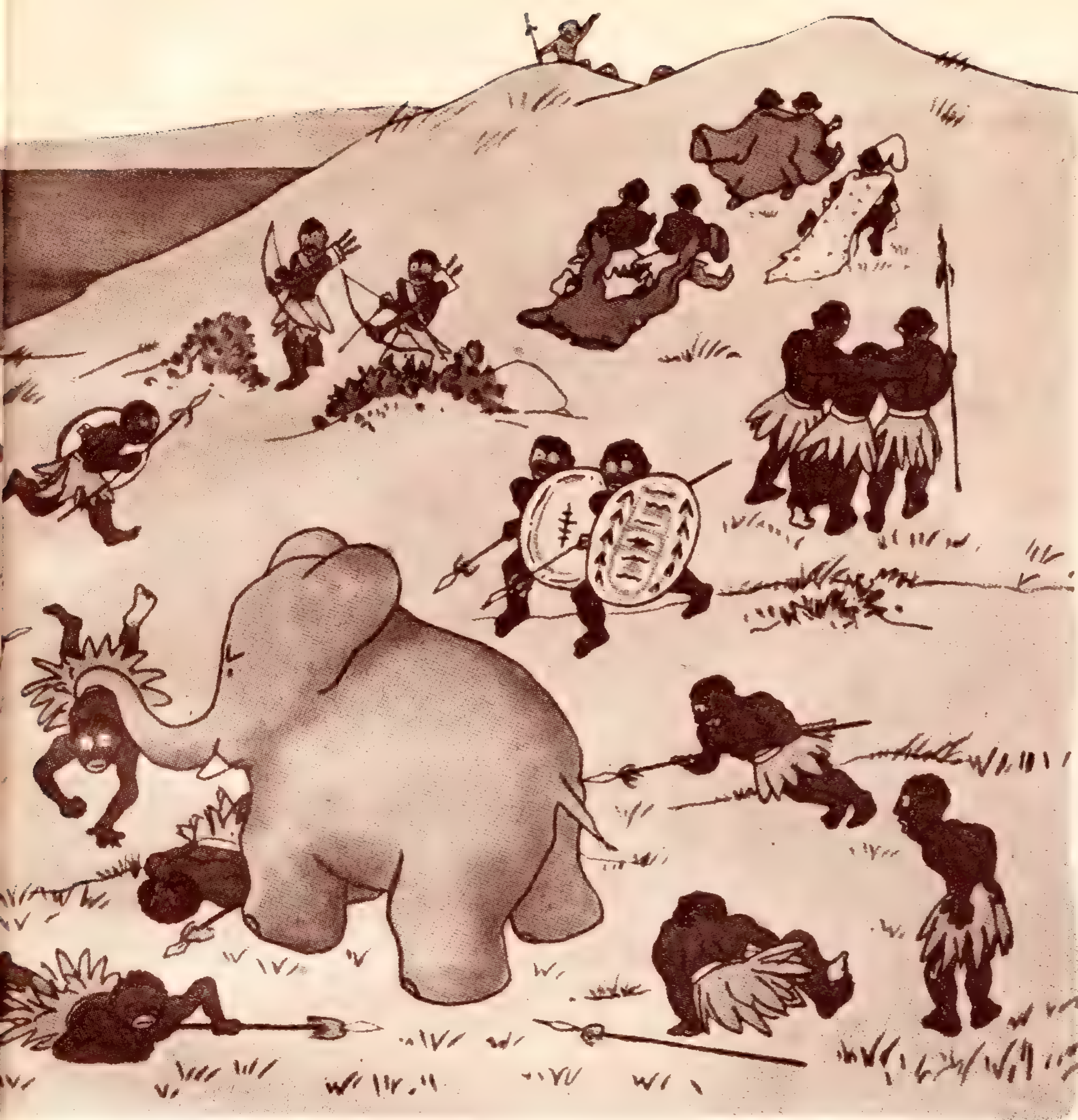

In een oogwenk heeft Babar Christientje bevrijd
van de touwen
Allebei werpen zy zich op de kannibalen.
Verscheidene van dezen zijn gewond, anderen vluchten,
allen zijn bang

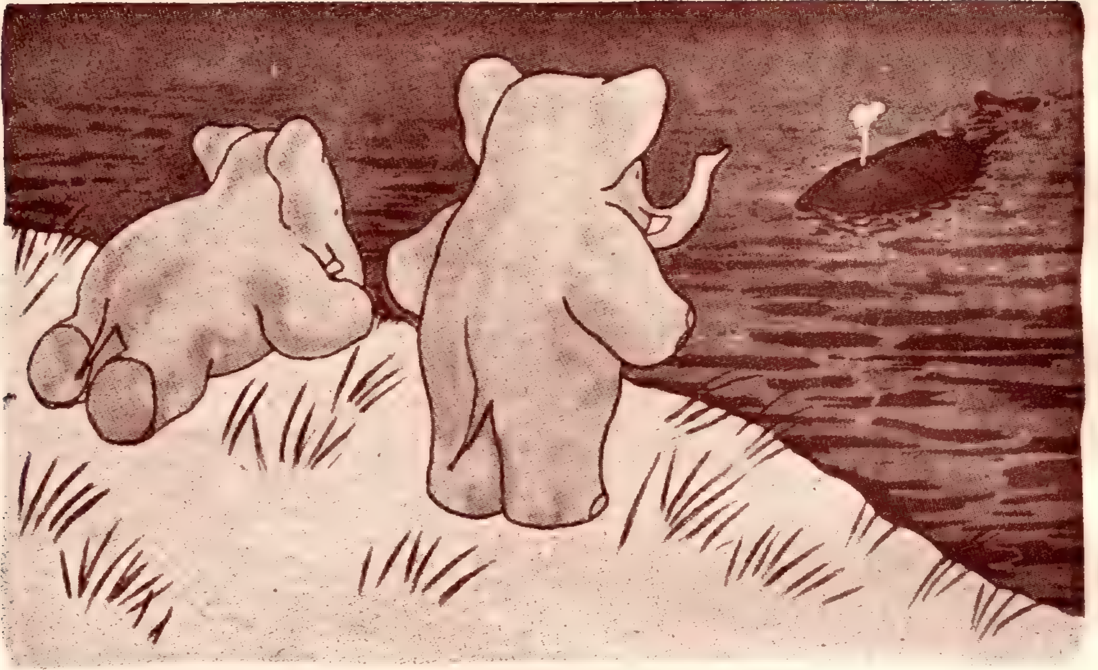

In een oogwenk heeft Babar Christientje bevrijd
van de touwen
Allebei werpen zij zich op de kannibalen.
Verscheidene van dezen zijn gewond, anderen vluchten,
allen zijn bang

Alleen de dappersten bieden nog tegenstand
en zij denken:
«Wat zijn deze grote beesten verschrikkelijk sterk
en wat hebben zij een harde huid!»

Alleen de dappersten bieden nog tegenstand
en zij denken:
«Wat zijn deze grote beesten verschrikkelijk sterk
en wat hebben zij een harde huid!»

Nadat zy de wilden hebben verjaagd,
rusten Babar en Christientje uit
aan de oever van de zee.
Plotseling steekt vlak voor hen
een walvis de kop boven water om lucht te happen.
Dadelijk richt Babar zich op en zegt:
« Dag mynheer de Walvis.
Ik ben Babar, de koning der olifanten,
en dit is Christientje, myn vrouw.
Wy hebben een ongeluk gehad met een luchtballon
en zyn op dit eiland gevallen.
Kunt u ons helpen hier weg te komen? »

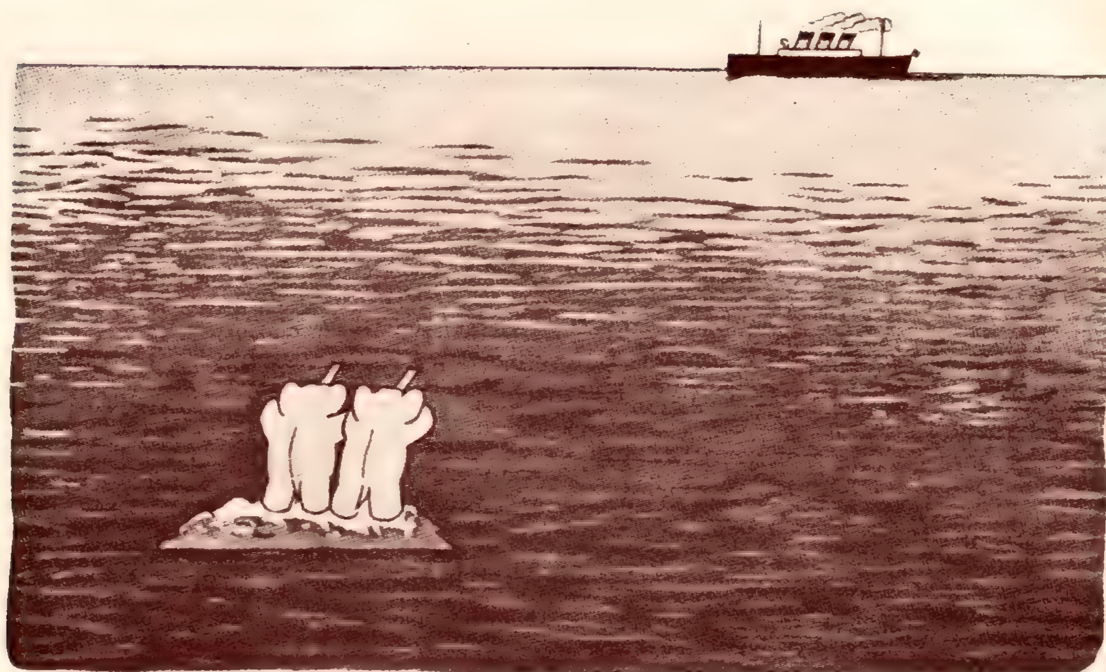
– « Aangenaam
kennis met u te maken, »
antwoordt de walvis,
en ik zou mezelf gelukkig prijzen,
zo ik u van dienst mocht zijn.
Ik ben juist op weg naar mijn familie
in de Noordelijke IJszee.
Ik zal u brengen waar u wilt.
Ga maar op mijn rug zitten
en houdt u vooral goed vast, anders glijdt
u er af.
Zit u allebei? Opgelet, daar gaat-ie! »

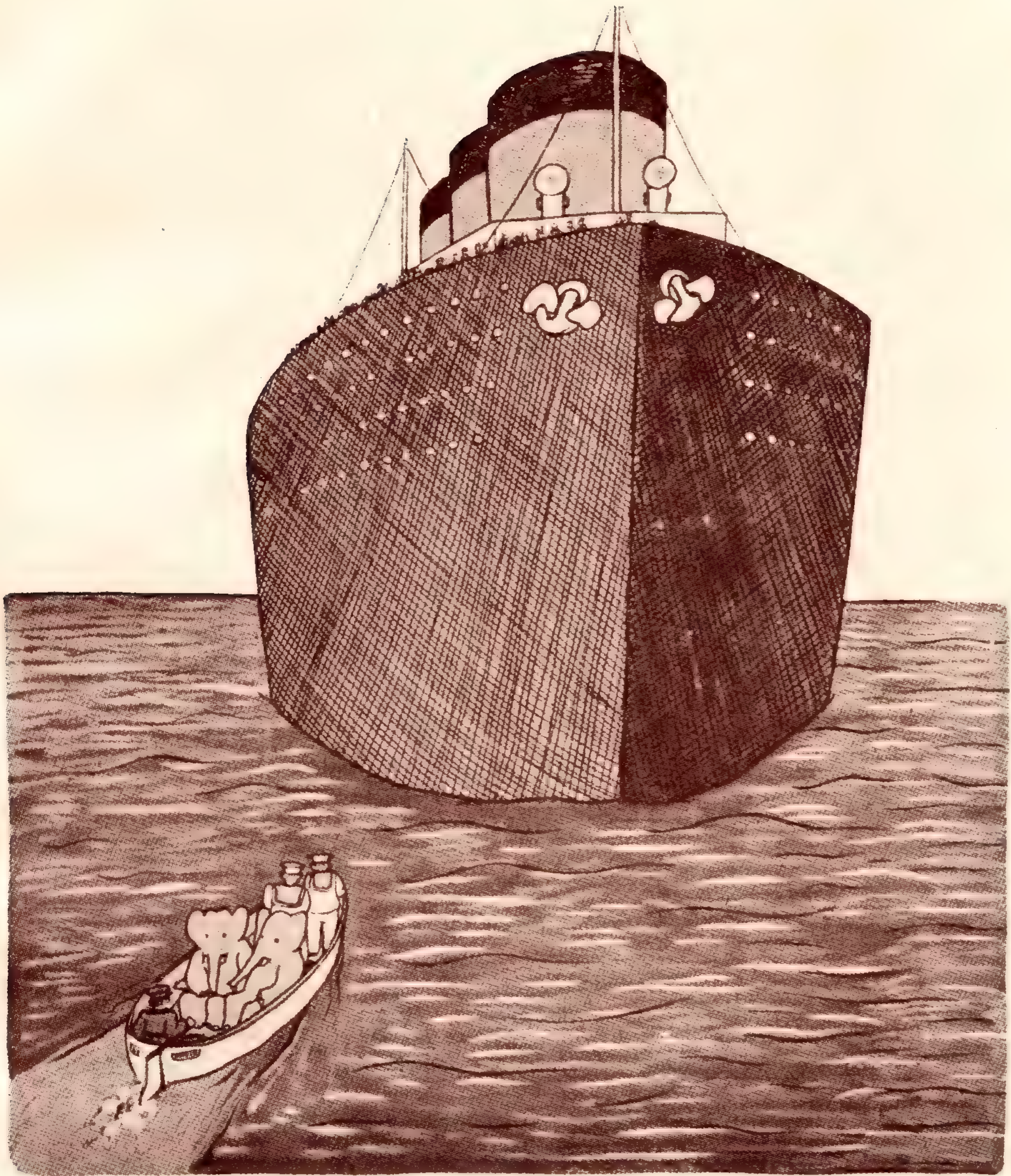
Op zekere dag, veel later, rusten
Babar en Christientje, die wat vermoeid zijn,
even op een klip
Op dat ogenblik
komt een school vissen langs.
«Ik ga er een paar opeten,» zegt de walvis,
«In een minuutje ben ik terug.»
En hij dukt achter de visjes aan

De walrus is niet teruggekomen.
Terwijl hij de kleine visjes opat,
is hij zijn nieuwe vrienden vergeten:
Hij is erg onnadenkend!
„Beter hadden wij op het kannibaleneiland kunnen blijven!
Wat moet er nu van ons worden?”
zegt Christientje huilend.
Babar probeert haar te troosten.

Na uren en uren
op hun rots te hebben doorgebracht,
zonder iets te eten,
zonder een slok water om te drinken,
vaart eindelijk
op enige afstand een schip voorbij,
en nog wel een groot schip,
met drie schoorstenen!

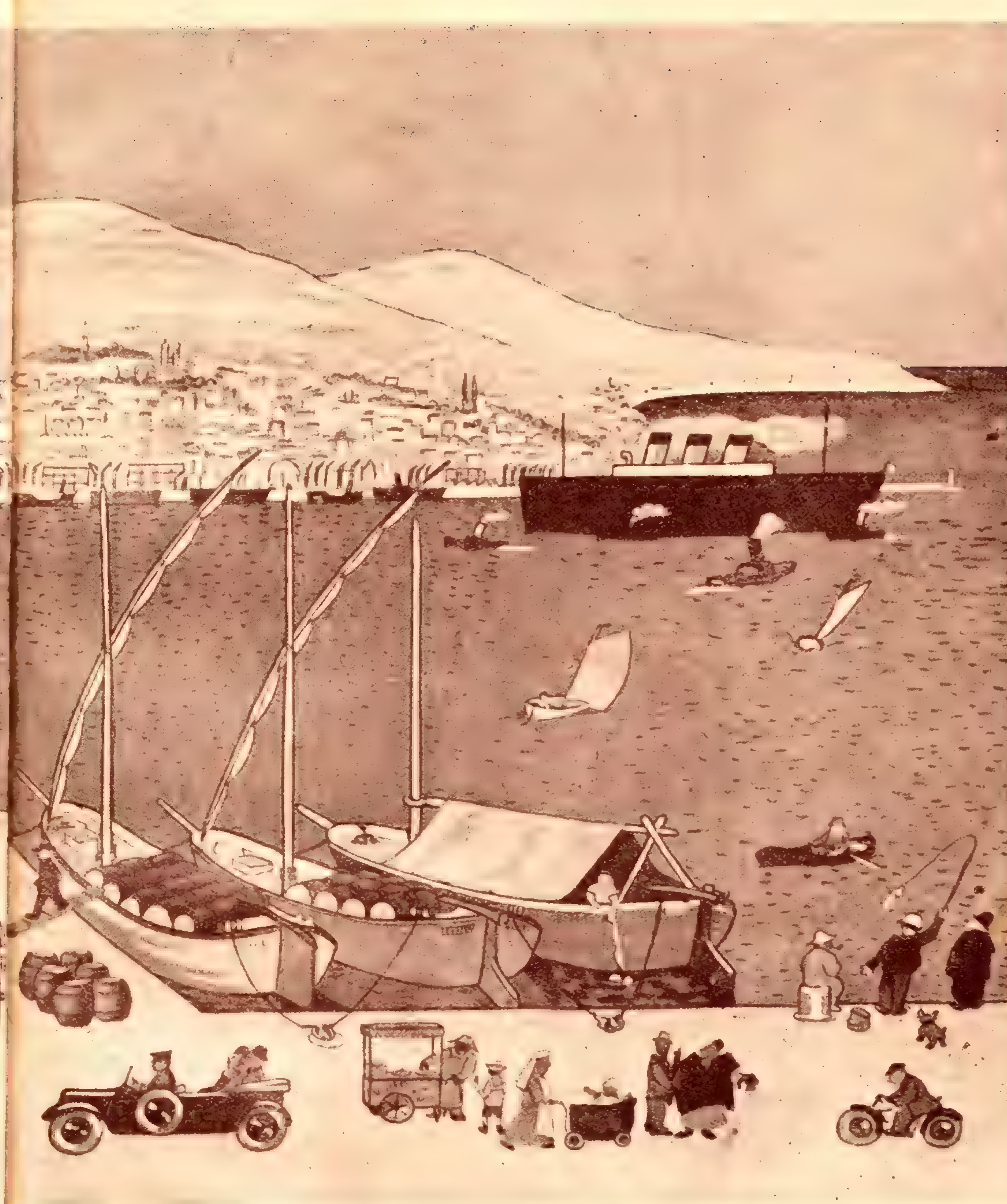

Men ziet hen! Voor de ogen van
de zeer opgewonden passagiers haalt
een sloep hen af.

Een week later loopt het fiere schip

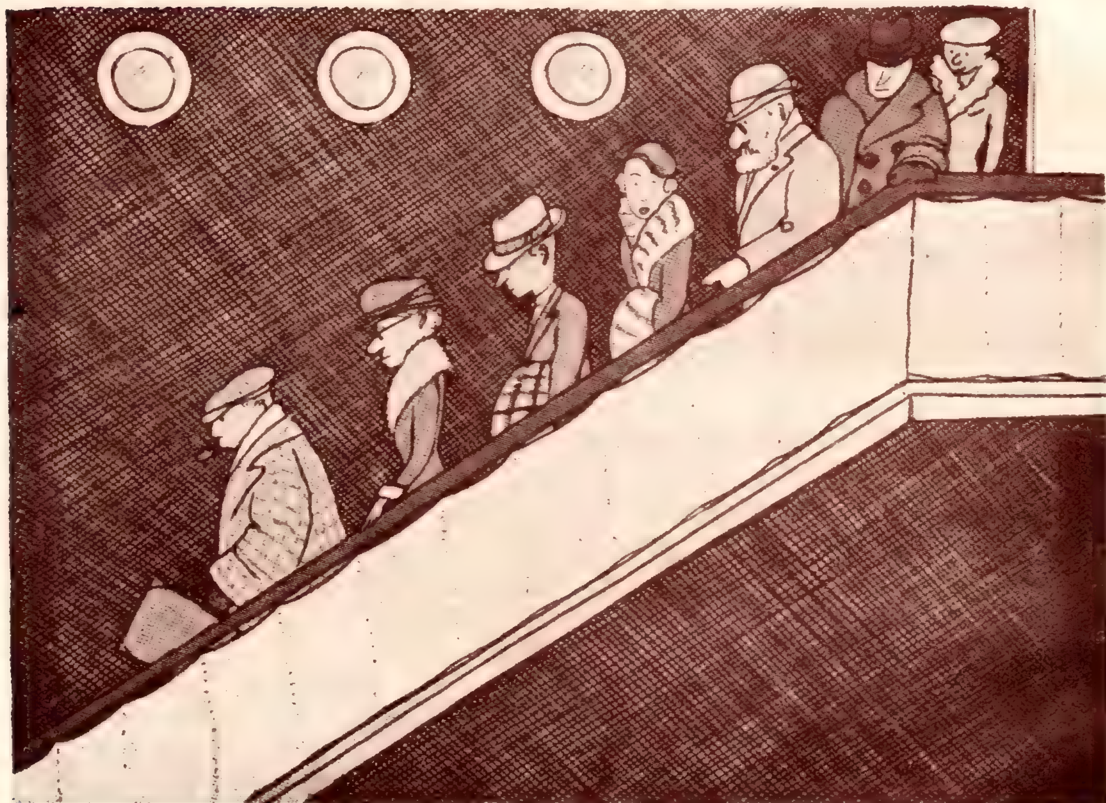

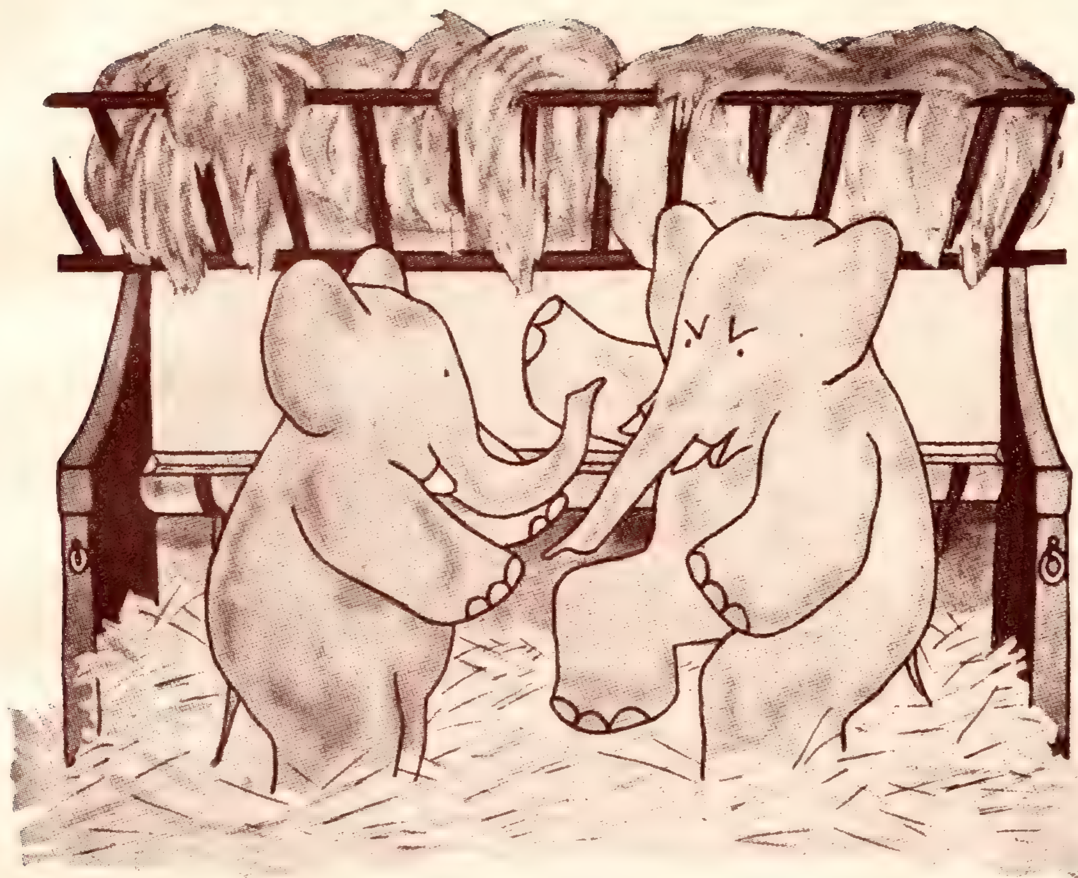
Een week later loopt het fiere schip langzaam een grote haven binnen

langzaam een grote haven binnen

Alle passagiers gaan aan wal.
Babar en Christientje willen eveneens van boord gaan,
maar zij kunnen niet.
Daar zij tijdens de storm hun kroontjes zijn kwijtgeraakt,
heeft niemand willen geloven
dat zij de koning en de koningin van de olifanten zijn,
en de kapitein van het schip
heeft hen in het ruim laten opsluiten.

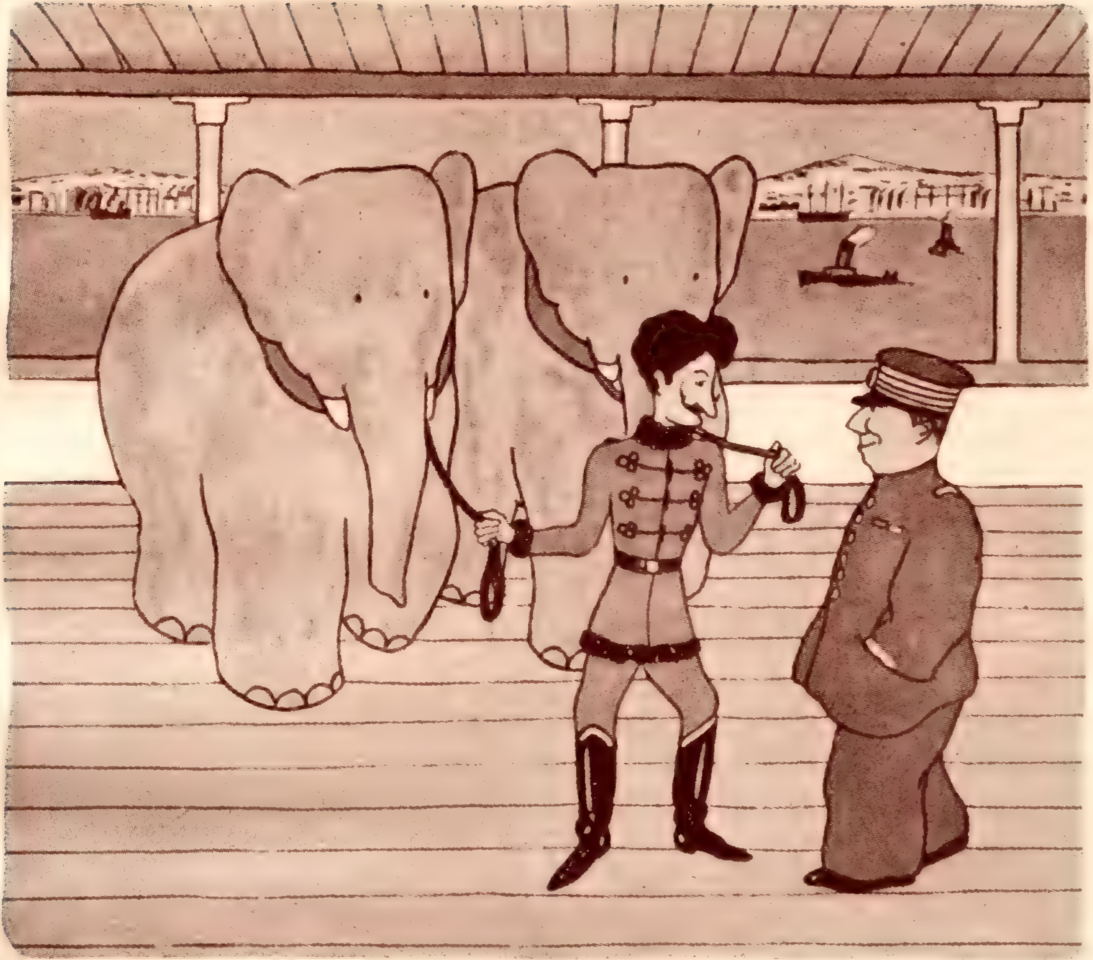

«Men legt ons op stro!»
roept Babar woedend uit.
«Wij eten hooi, zoals de ezels
De deur is met een sleutel afgesloten!
Ik heb er genoeg van! Ik breek de hele boel af!»
«Stil toch, alsjeblieft,» zegt Christientje.
«Ik hoor iets: daar komt de kapitein.
Laten we nu verstandig wezen,
dan laat hij ons misschien gaan.»

«Dit zijn mijn olifanten,»
zegt de kapitein
tegen den bervensden dierentemmer Fernando,
die er ook bij is.
«Ik kan hen niet op mijn schip houden
en schenk hen aan u voor uw circus.»

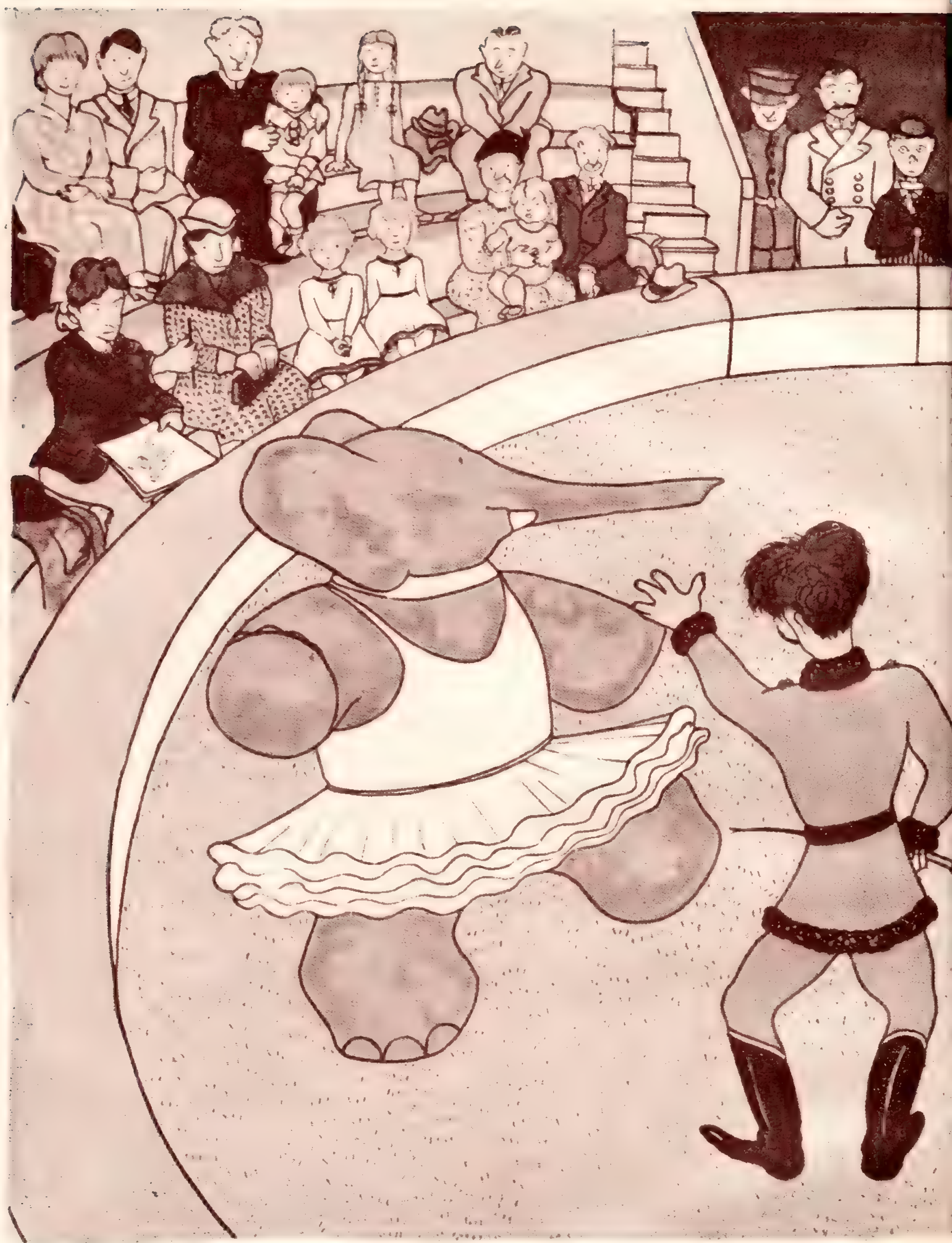
Fernando bedankt den kapitein
en neemt zijn beide nieuwe leerlingen mee.
« Geduld, Babar, » mompelt Christientje,
« wij blijven niet bij het circus,
wij zullen ons vaderland
en Cornelius en kleinen Arthur weerzien. »

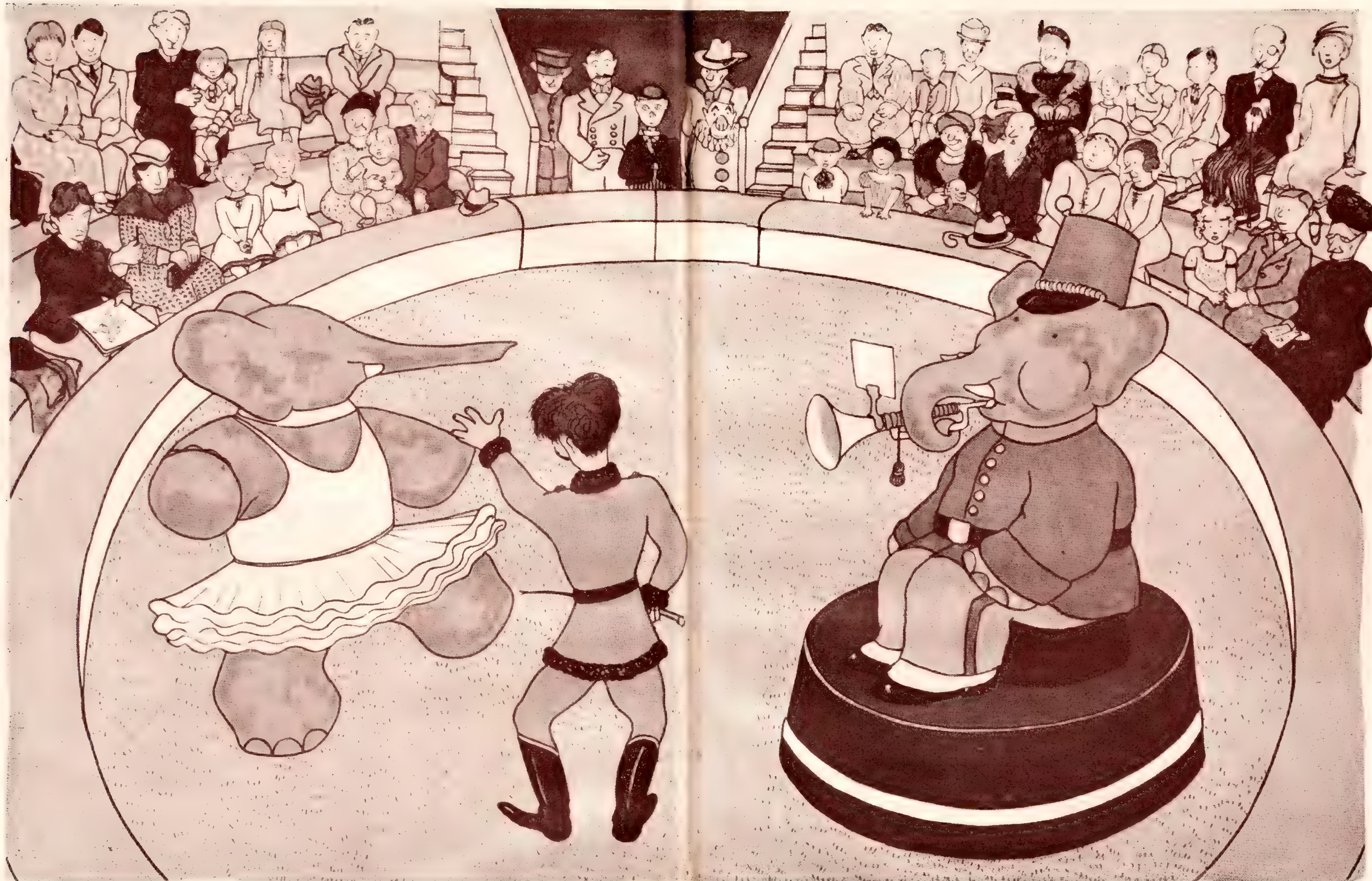
Omstreeks deze zelfde tijd
komt in het land der olifanten
Arthur op een kwade gedachte.
Terwijl de neushoorn Rataxes
rustig zijn middagdutje doet,
bindt hij, zonder hem wakker te maken,
een grote voetzoeker aan zijn staart.
De voetzoeker gaat met een verschrikkelijke klap af
en Rataxes vliegt een heel stuk de hoogte in.
Arthur, die kwajongen,
moet zo hard lachen dat hij er bijna in stikt.
Het is een heel lelijke streek!

Rataxes is woedend.
Cornelius, die het erg vervelend vindt,
gaat hem opzoeken en zegt:
« Beste vriend, het spijt mij zeer.
'Arthur zal streng gestraft worden;
hij biedt zijn verontschuldigingen aan.»
« Loop heen, oude Cornelius," bromt Rataxes.
« Praat me niet van dien deugniet van een Arthur.
Ah! Jullie hebt mij voor den gek gehouden!
Je zal er heel gauw meer van horen!»
« Wat is hij van plan?» vraagt Cornelius zich af,
« Ik ben er niet gerust op. Hij is slecht
Ach, was Babar nu maar hier!»

Maar op dat ogenblik bevindt Babar zich in circus
Christientje te

Maar op dat ogenblik bevindt Babar zich in circus Fernando, waar hij op de trompet blaast om Christientje te laten dansen.

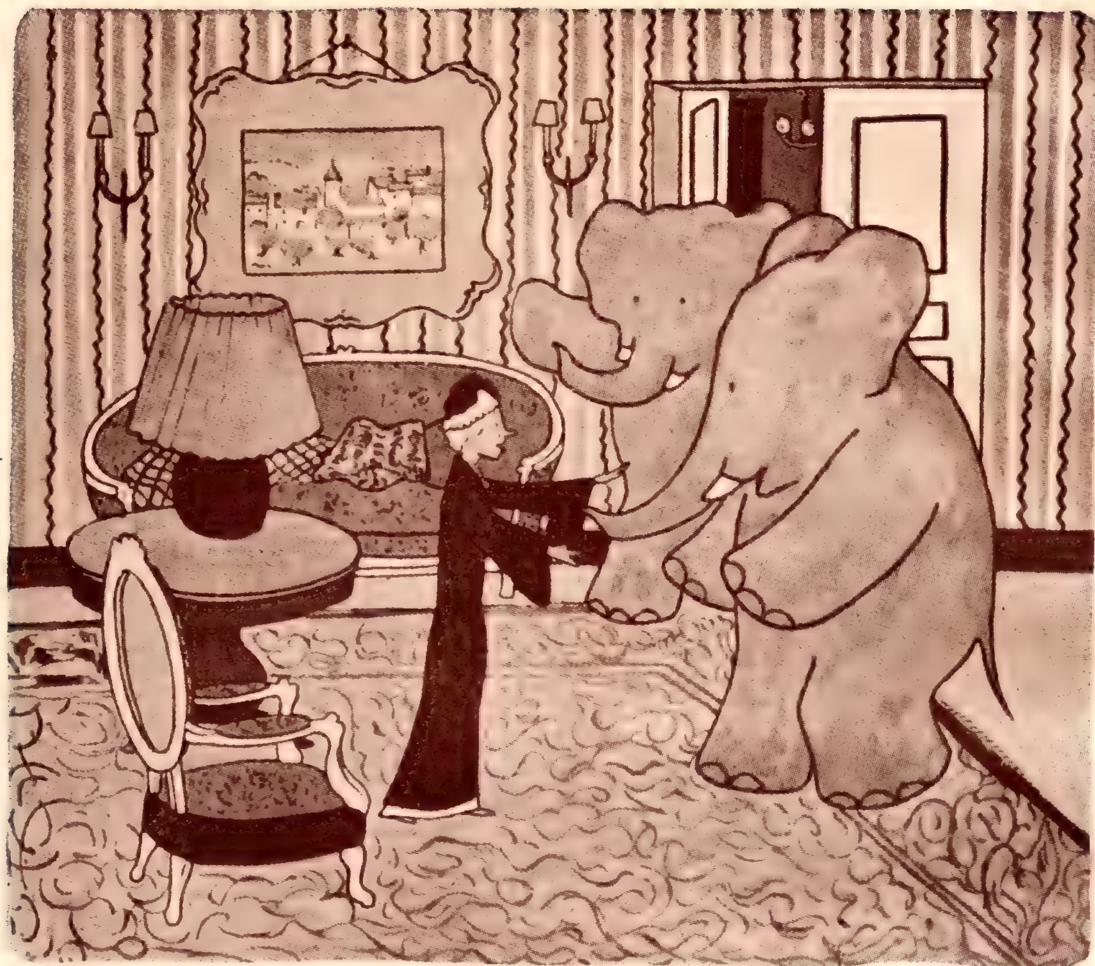
Fernando, waar hij op de trompet blaast om
laten dansen.

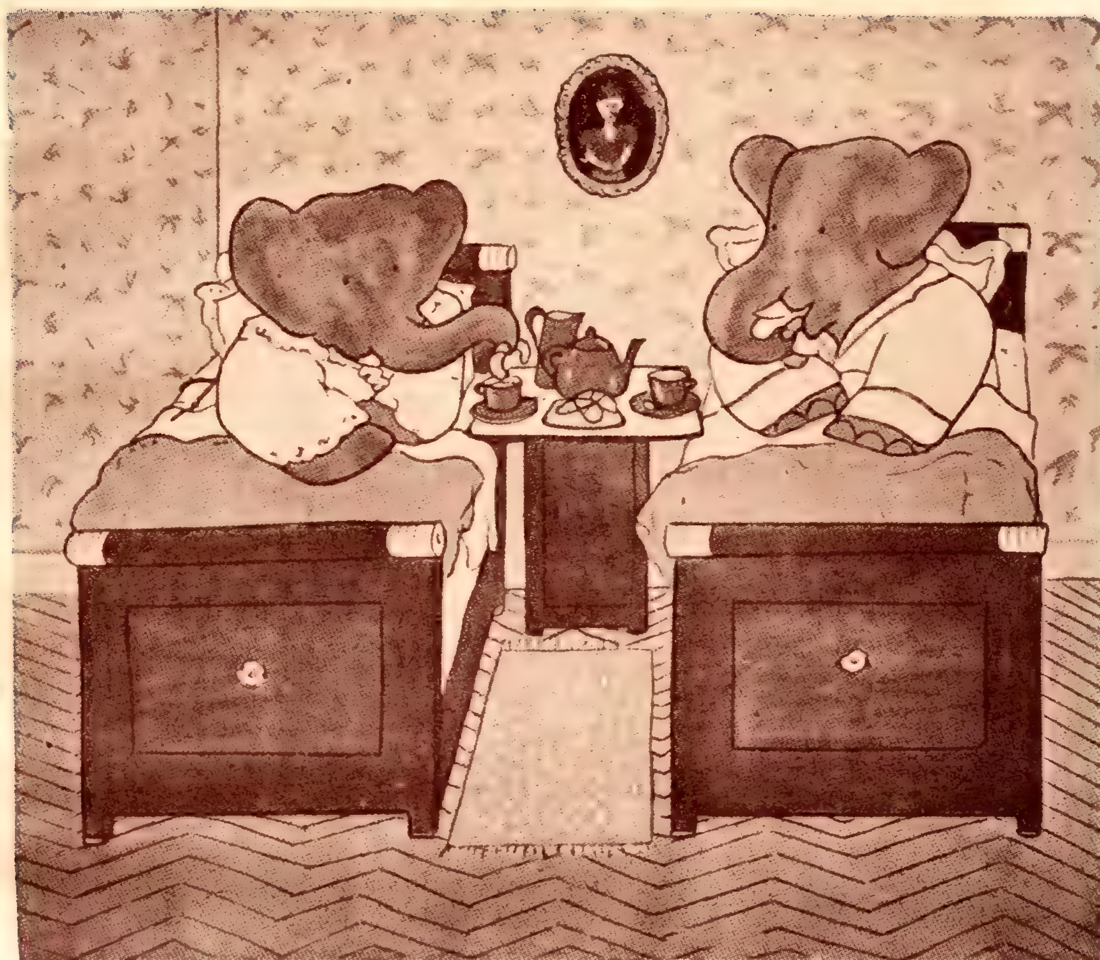
Op zekere dag komt het circus in de stad,
waar Babar, toen hij nog klein was,
zijn vriendin de oude dame heeft ontmoet.
's Nachts, als Fernando naar bed is,
maakt hij zich met Christientje uit de voeten
om haar te bezoeken, want hij heeft haar niet vergeten.

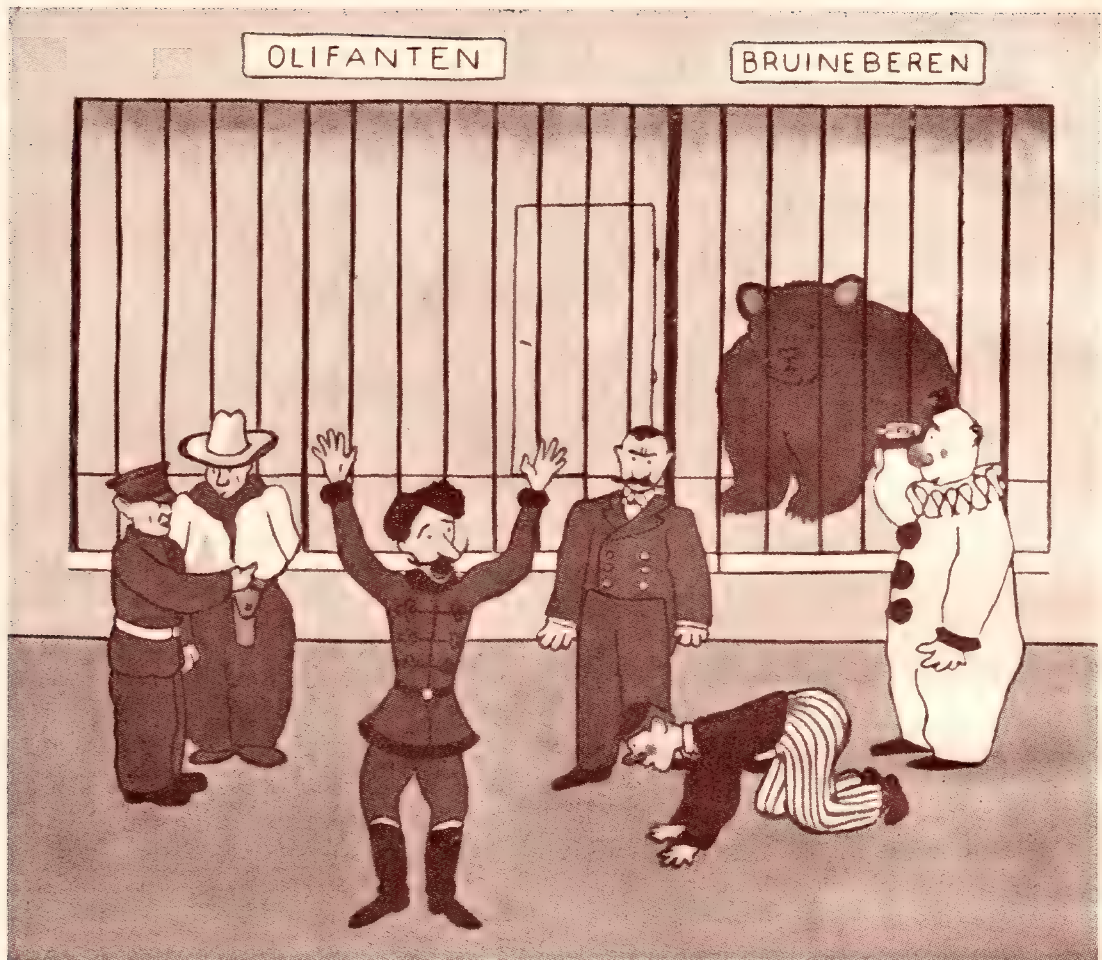
Babar vindt haar huis gemakkelijk terug.
Hij belt aan.
De oude dame wordt er wakker van,
doet haar kamerjas aan, stapt op het balkon
en vraagt: „Wie is daar?"
„Wij zijn het," antwoorden Babar en Christientje

De oude dame is dolgelukkig
Zij heeft stellig gemeend
hen nimmer te zullen weerzien.
Babar en Christientje zijn ook erg blij.
Zij zullen niet meer naar het circus terugkeren,
maar weer gauw Arthur en Cornelius in de armen drukken;
de oude dame belooft het hun.

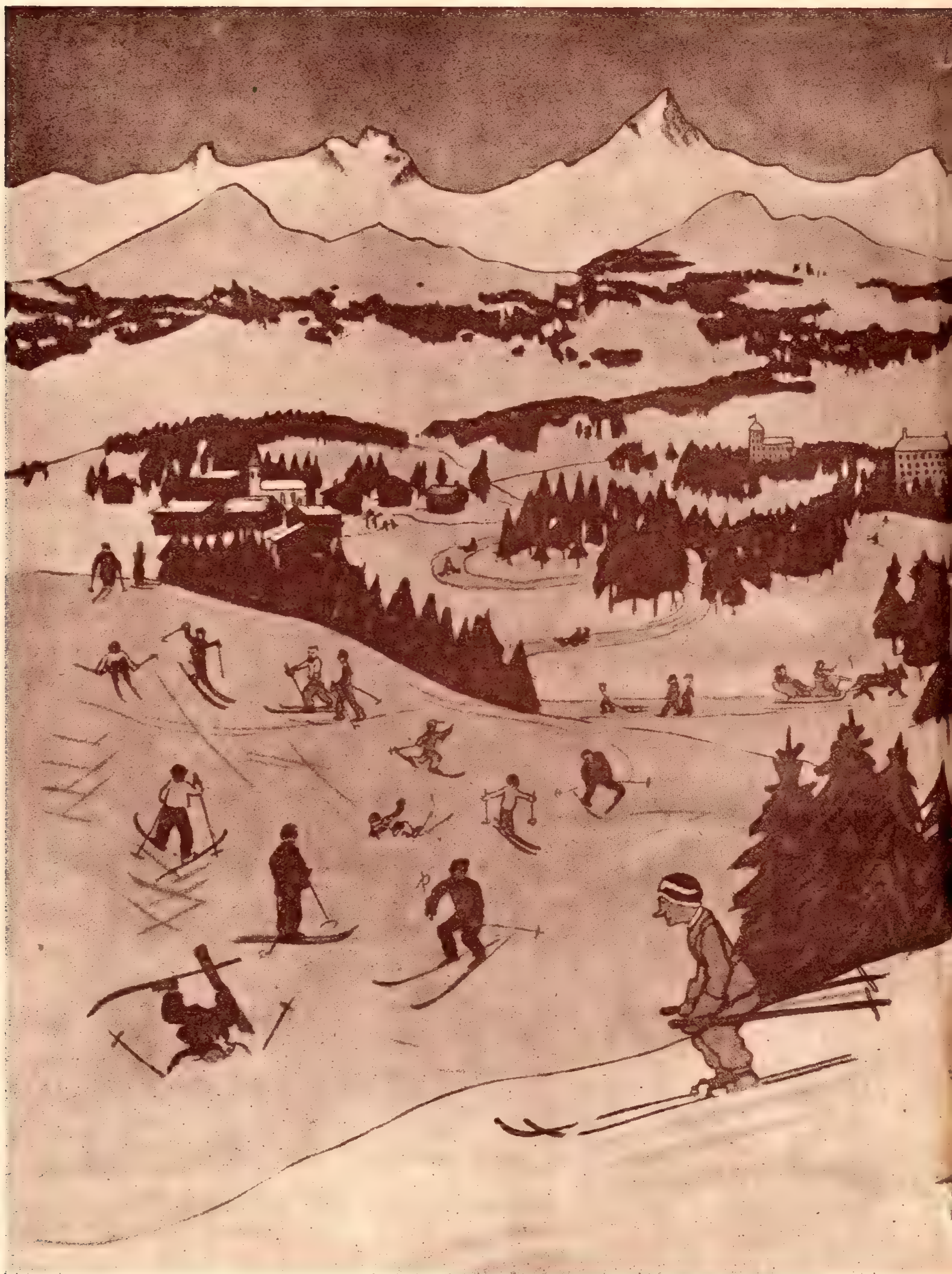
De oude dame heeft Christientje een nachtpon
en Babar een pyjama gegeven.
Hier worden beiden juist wakker, nadat
zij heerlijk hebben geslapen.
Nu ontbijten zij op bed,
want zij zijn nog erg moe
door alles wat zij hebben meegemaakt.

In het circus heeft men de vlucht
van Babar en Christientje ontdekt.
«Houdt den dief! Ze hebben mijn olifanten gestolen!»
roept Fernando verslagen.
«Olifantjes, lieve diertjes! Waar ben je weggekropen?»
herhalen de clowns telkens, terwijl zij overal zoeken.

Doch Babar en Christientje
zullen niet weer gepakt worden.
Kijk maar, daar vertrekken zij
met de oude dame per auto naar het station.
Zij moeten nodig eerst een paar dagen rusten,
voor zij naar het land van de olifanten gaan.
Met z'n drieën
gaan zij van de berglucht genieten
en een beetje skiën.

HOTEL SUISSE

HOTEL SUISSE

Maar nu
hebben Babar en Christientje hun ski's opgeborgen.
Zij hebben afscheid genomen van de bergen
en zullen met een vliegtuig
naar huis terugkeren.
De oude dame vergezelt hen.
Babar heeft haar uitgenodigd.
Hij wil haar zijn mooie land laten zien
en het grote bos,
waar men de vogels hoort zingen.

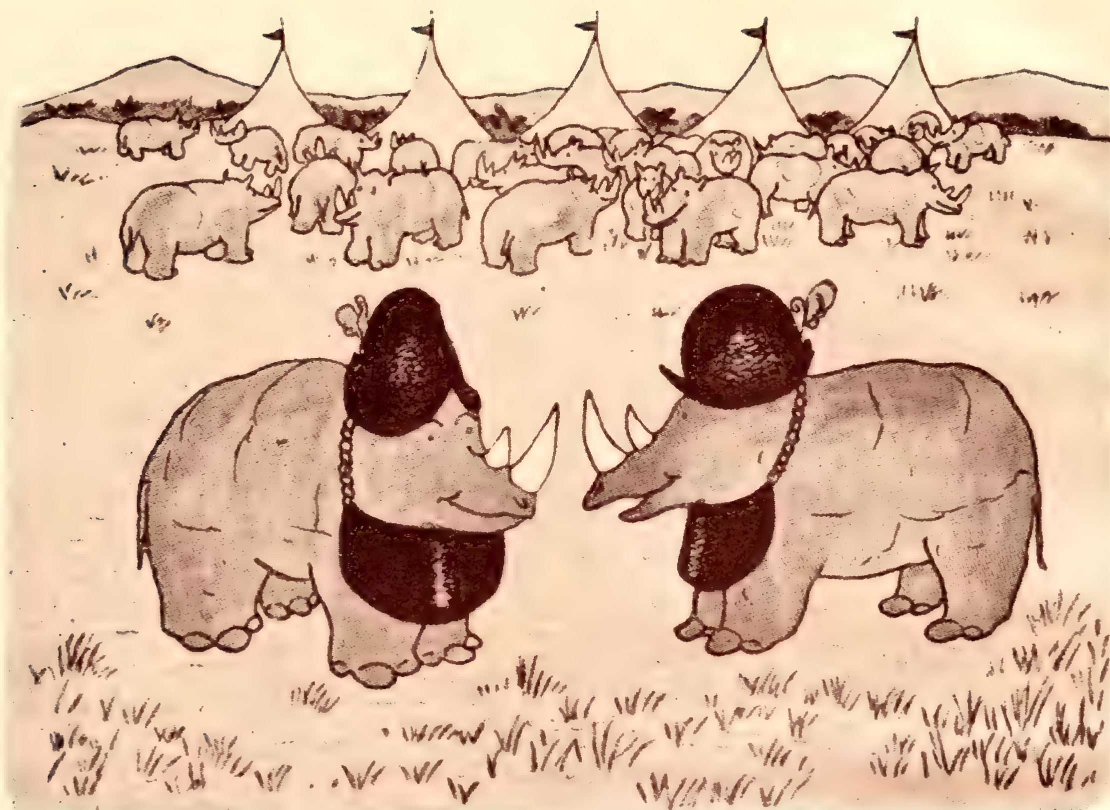
Zij zijn aangekomen.
Het vliegtuig is weer vertrokken.
Babar en Christientje zijn stom van verbazing.
Waar zijn Cornelius, Arthur en de olifanten nu?
En wat een afgebroken bomen?
Is dat alles wat over is van het grote bos?
Er zijn geen bloemen en geen vogels meer.
Babar en Christientje zijn bedroefd en snikken,
als zij naar hun verwoeste land kijken.
De oude dame begrijpt hun verdriet.

„Wat is er toch gebeurd?" roept Babar,
die eindelijk de olifanten gevonden heeft.
« Helaas," antwoordt Cornelius,
« hebben de neushoorns ons de oorlog verklaard.
Zij kwamen onder aanvoering van Rataxes
om Arthur te vangen,
want zij wilden gehakt van hem maken!
Wij hebben den kleine dapper verdedigd,
maar de neushoorns hebben ons verslagen.
Wij weten niet hoe wij hen moeten verdrijven »
« Wat een akelig nieuws!" zegt Babar,
« maar laten wij niet de moed verliezen.»

Maar de oorlog is erg gevaarlijk!
Vele olifanten raakten dan ook gewond.
Christientje en de oude dame
verplegen hen met grote toewijding.
De oude dame heeft er slag van,
want zij is al eerder verpleegster geweest.
Babar is met Cornelius en een paar herstelde soldaten
vertrokken om zich weer bij het olifantenleger te voegen.
De neushoorns rukken op.
Er staat een grote slag voor de deur.

Hier zie je het kamp van de neushoorns.
De soldaten wachten de bevelen af en denken:
«Wij zullen de olifanten nog een keer verslaan,
daarna zal de oorlog geëindigd zijn
en kunnen wij naar huis terugkeren.»
Rataxes, die erg haatdragend is,
zegt lachend tegen zijn vriend, generaal Pamir:
«Ah! Ah! Ah! Nu zullen wij dien jongen koning Babar
gauw eens bij z'n oren nemen
en dien deugniet van een Arthur straffen!»

Hier zie je het kamp van de olifanten.
Zij hebben alle frisse moed.
Babar heeft een goed idee:
zijn grootste soldaten vermomt hij
door hun staarten rood te verven
en aan weerszijden daarvan
grote, afschuwelijke ogen te schilderen.
Arthur maakt snel pruiken.
Hij werkt zo hard hij kan
om zijn domheid weer goed te maken!

Op de dag van de veldslag komen de olifanten
op het juiste ogenblik
uit hun schuilplaatsen te voorschijn.
De krijgslist van Babar gelukt.

Op de dag van de veldslag komen de olifanten
op het juiste ogenblik
uit hun schuilplaatsen te voorschijn.
De krijgslist van Babar gelukt.

De neushoorns denken dat het monsters zijn.
Daardoor schrikken zij hevig
en vluchten in grote wanorde.
Koning Babar is een groot veldheer!

De neushoorns denken dat het monsters zijn.
Daardoor schrikken zij hevig
en vluchten in grote wanorde.
Koning Babar is een groot veldheer!

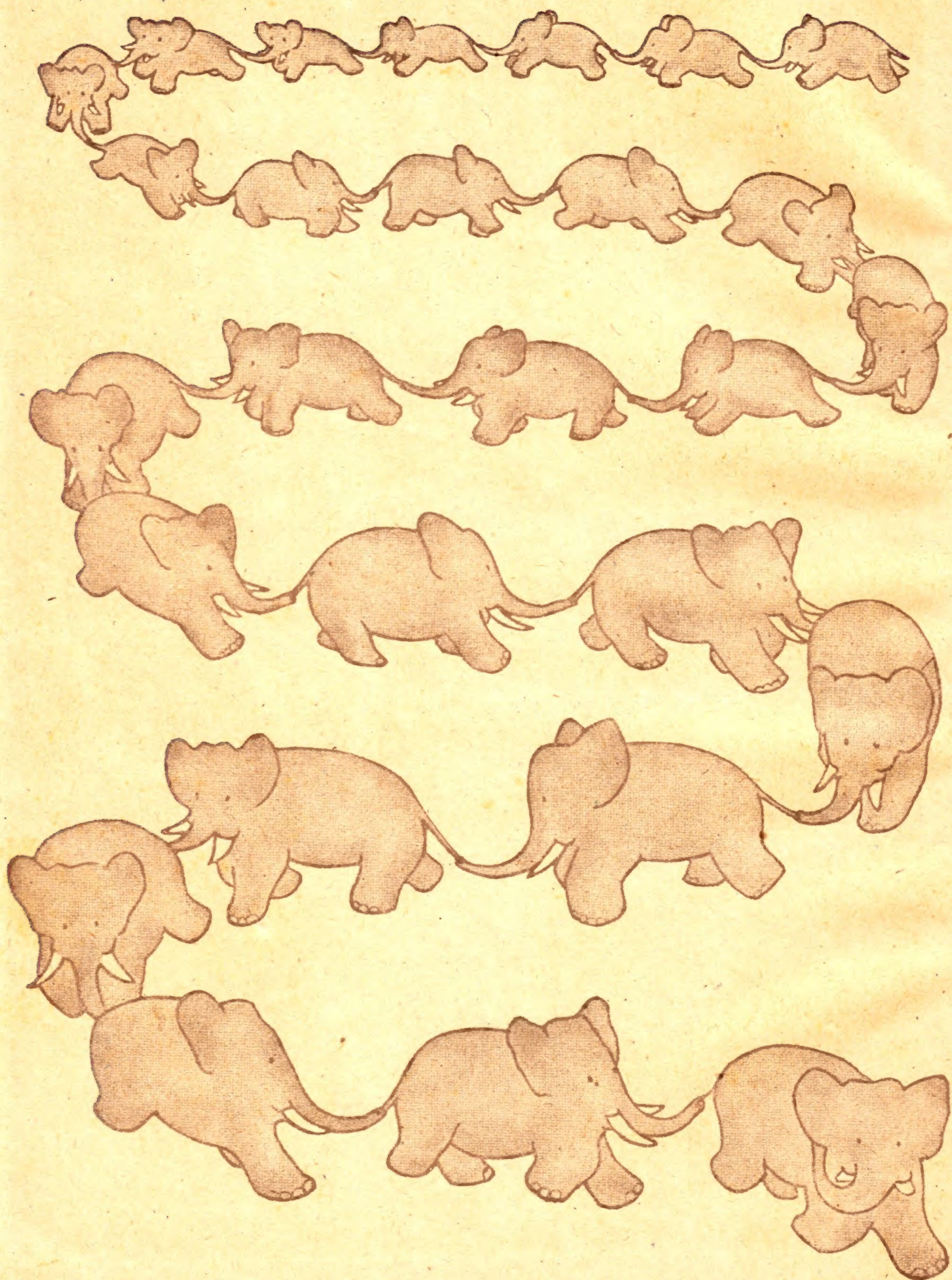
De neushoorns zijn ver weg en trekken nog steeds voort.
Pamir en Rataxes zijn gevangen genomen
en buigen vol schaamte het hoofd.
Wat een schitterende dag voor de olifanten!
Allen roepen: « Bravo, Babar, bravo!
Leve de overwinning!
De oorlog is voorbij! Ach, wat een geluk! »

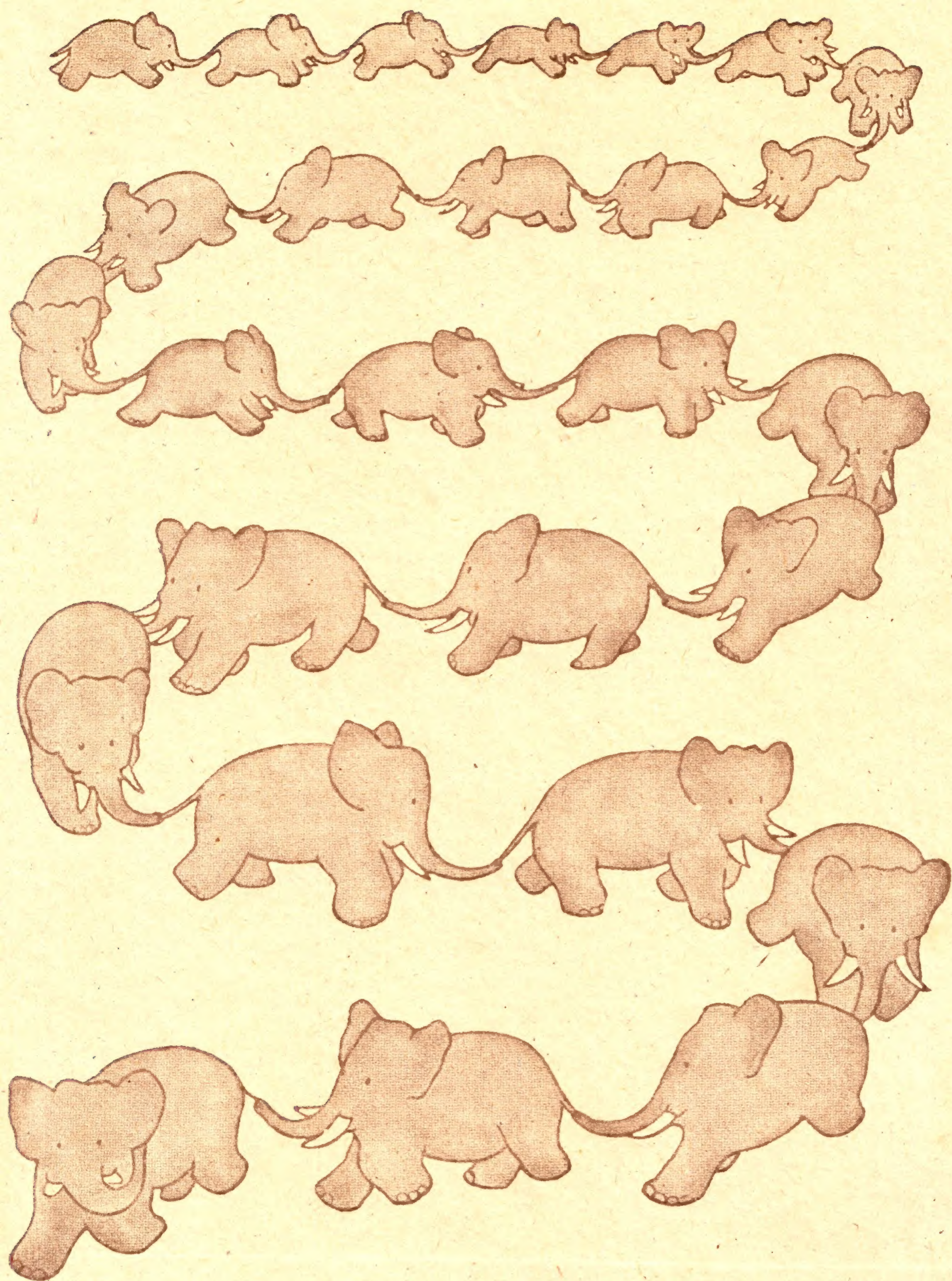

De volgende dag belonen Babar en Christientje,
die hun koningsklеren hebben aangetrokken
en nieuwe gouden kronen hebben opgezet,
de oude dame,
die voor hen en voor de gewonden zo goed is geweest.
Zij schenken haar een heleboel zangvogeltjes
en ook nog een aapje!

Na het feest
babbelen Babar, Christientje en de oude dame
nog een poosje.
« En wat gaan we nu doen? »
vraagt de oude dame.
« Ik ga proberen een goede koning te zijn, »
antwoordt Babar,
« en als u bij ons wilt blijven
zult u me helpen
mijn olifanten gelukkig te maken! »

Jean de Brunhoff's

BABAR-*Serie*

is het grootste wereldsucces geworden op het gebied der kinderliteratuur.

Het olifantje Babar spreekt direct tot de fantasie van ons kind, dat steeds buitengewoon geïnteresseerd zal blijken te zijn in zijn avonturen.

Voorloopig zullen bij ons in de BABAR-SERIE achtereenvolgens drie titels verschijnen:

1

De geschiedenis van het olifantje Babar

2

De reis van Babar

3

Koning Babar

De reeks wordt te zijner tijd voortgezet

AD. M. C. STOK
ZUID-HOLLANDSCHE UITGEVERS MIJ C.V. - DEN HAAG